

GLASBENA MATICA V LJUBLJANI

V petek, dne 9. maja 1924 ob 8. uri zvečer
v veliki dvorani hotela „UNION“

INSTRUMENTALNI IN VOKALNI KONCERT

Spored izvajata:

Orkester orkestral. društva Glasb. Matice, pomnožen s člani
orkestra Nar. gled. v Ljubljani pod vodstvom prof. J. MICHLA
in pevski zbor Glasb. Matice, pod vodstvom zborovodje Srečka
KUMARJA in sodelovanjem prof. J. RAVNIKA na klavirju.

SPORED:

- Nielsen . . . Suita za godalni orkester (Preludij in Finale).
Rebikov . . . Večerna zarja, suita v petih stavkih,
Lento, Andante, Moderato.
d'Indy . . . Karadec op. 34,
Uvod,
Pesem,
Bretonska svatba.

ODMOR.

Adamič . . . Molitev pastirčkov.	}	Mešani zbori.
Adamič . . . Narodna.		
Pavčič . . . Če rdeče rože zapade sneg.		
Adamič . . . Igra na nebu.		
Ravnik . . . Kam si šla mladost ti moja.	}	Moška zbor.
Lajovic . . . Breza in hrast.		
Kogoj . . . Holadrijo.	}	Otroški zbori, poje
ženski zbor.
Kogoj . . . Zvončki.		
Premrl . . . Rože za Marijo.		
Lajovic . . . Dete jezdi na kolenu.		
Lajovic . . . Nagajivka.		
Kogoj . . . Trpeča srca.	}	Mešani zbori.
Adamič . . . Vijola.		
Lajovic . . . Zlato v Blatni vasi.		

Molitev pastirčkov.

(Gašpari)

Sveta Rozalija, pastirčkov mati,
ti si pomagala ovčice pasti,
ti si pomagala pesmice peti,
solncu velevala zemljico greti,
travam zelenim visoko rasti.

Sveta Rozalija, pastirčkov mati,
mirno zdaj spavaš, nič ne pomagaš;
travice slana vse je požgala,
s solnca je lučca daleč zbežala,
pesmic pastirčki ne pojemo več!

Sveta Rozalija, pastirčkov mati,
kdaj se nam vrnejo zlati časi?

Narodna.

(C Golar)

Peljemo devojko
s kraljevega dvora,
smeje se in jo pozdravlja
zlata gora.
S kraljevega dvora,
s pisanega grada,
smeje se in jo pozdravlja
zarja mlada.
Vitka je visoka,
kot konoplja v polju,
belega obrazka,
kot labodka snežna,
ustna ji žare kot
jagoda rdeča,

vedro njeno čelo,
zmeraj je veselo,
tanko grlo ti ima
kakor golobica,
sladko poje, žvrgoli
kot lastavica.
Peljemo devojko
s kraljevega dvora,
smeje se in jo pozdravlja
zlata gora.
S kraljevega dvora,
s pisanega grada,
smeje se in jo pozdravlja
zarja mlada.

Če rdeče rože zapade sneg.

(Pugelj)

Če rdeče rože zapade sneg,
pa rože barvo izgube,
povesijo glave,
ovenejo, se posuše.

In ko je pomlad,
spet rože cveto,
a druge so rože to.

Če je prve kdaj ljubilo srce,
ne bo drugih nikdar tako.

Igra na nebu.

(Fran Albreht)

Kot jezdec v divjem galopu
pode se po nebesnem stropu
težki oblaki.
Temno vihrajo raztrgane halje . . .
Zdaj so obstali:
polkov izmučenih mračno bučanje,
naraščajoče in pojemajoče
v brezdaljne in silne prepade.
To so koraki v somrak zakrite,
v črni sovražni svoj prapor ovite

tuje armade! Ogenj! Sovražnik!
Jezdeci vriskajo,
kopja, ostroge in meči se bliskajo
od kavalkade;
vmes repetirke in bajoneti . . .
V črnem požaru nebo se zasveti,
v črne prepade ruši se zemlja . . .
Mi pa se križamo, oljko prižigamo,
k Bogu se bližamo jadni in bedni.

Kam si šla?

(Golar)

Kam si šla, mladost ti moja,
kakor sonce za goró?
Hladna je večerna zarja,
in neskončna noč za njo.

Jaz pa pojdem na plesišče,
dekle moje, le z menoj!
Polko godci zaigrajo,
oj, to plesal bi s teboj

vse do jutra, vse do solnca
ljubil, rajal kot vihar
in ugasnil v divji strasti,
kot ugasne bliska žar.

Breza in hrast.

(Oton Zupančič)

Breza, breza tenkolaska,
kdo lase ti razčesava,
da stoje ti tak lepo,
ali mati, ali sestra,
ali vila iz goščav?

Niti mati, niti sestra,
niti vila iz goščav.
Tihi dežek opoldanji,
lahni veter iz daljav.

Hrast, hrast kodrogrivec!
kdo lase ti goste mrši,
da so kuštravi tako?
Ali mačeha hudobna,
ali sto sovražnikov?

Niti mačeha hudobna,
niti sto sovražnikov,
Mršijo mi jih viharji
sred noči, o polnoči.

Holadrijo.

(Borisov)

Holadrijo, holadra!
Pomlad je spet prišla
pojmo veseli vsi,
da čez polje se glasi,
holadrijo, holadra!
Zimski je zbežal čas,
vse v veselju plava spet,
s cvetjem ves je svet odet.
Holadrijo, holadra!
Ptički k nam prispeli so,
radostno zapeli so,
z njimi pojmo tudi mi,
da čez polje se glasi,
holadrijo, holadra!

Zvončki.

(Dolenc)

Zvončki beli po dolinah
zazvončkljali so,
v zlatem vozu zopet
pomlad pripeljali so.
Zveselili so se malčki
lepih zvončkov teh,
ter domov so jih prinesli
v ročicah obeh.
Zvončki beli
pa zvonili dalje so,
dokler niso privabili
drugih cvetk nam na zemljo.

Rože za Marijo.

(Širok)

Po raju Jezus hodi
in ovčke bele pase,
in kamor stopi z nožico svojo,
tam roža rdeča zraste.
In angeli za njim gredo,
vse rdeče rože pobero
in Materi Mariji jih neso:
„Poglej, Marija!
Jezušček, Tvoj sin,
pošilja Ti te rože za spomin.“

Dete jezdi na kolenu.

(Levstik)

Skoka, skoka konjič na polenci,
na kolenci dete naše daleč jezdi —
pod nebesa k svetli zvezdi.
Zvezde božje se igrajo
in igraje lesketajo,
a pred njimi je danica,
kolovodna prehodnica.
Druge naglo vse za njo,
sukajo se in teko.
Mesec kislo se drži

in zabuhel govori :
Bolno glavo imam,
ves obvezan kimam,
kdo po nebu ropota,
da zaspati mi ne da?

Pesem nagajivka.

(Zupančič)

Zima, zima bela,
vrh gore sedela
pa tako je pela,
da bo Mirka vzela,
ker on nič ne dela,
ker on nič se ne uči,
čaki, čaki Mirko ti!

Trpeča srca.

(Narodne)

Mene moje srce boli,
bolelo bo za moje staro matere
za mojega starega oče.
Srce je žalostno,
močno je ranjeno,
moglo bo umret.
Bog pa je stvarnik moj,
vstvaril me je na svet,
Bog pa mi daj še to noč preživet.
Angelček varuh moj
varuj me še nocoj!
Zagorski zvonovi
prav milo pojo,
pa nemara preljubo k pogrebu neso.
Pa le naj jo neso kmalu pojdem za njo.

Vijola.

(Golar)

Vijola, modra in rumena,
Marija, z rožami češčena!
Vsa v glorijoli solnc stoji,
bleščijo milost ji oči.
V naročju njenem božji sin
igra se z žarom dragotin.
Iz demantnih je solz nakit
okoli vrata mu ovit,
in jabolko je iz zlata,
ki v desni roki ga ima.

Stopinja plaha zadrhti,
zablodijo kalne oči.
In večna luč in tih somrak —
k Mariji plava klic grenak:
„Kraljica, Jezus mali ti
kdo v prsih ogenj pogasi
spomina, grcha temnih dni,
upupa, ki srce mori?
Le v črni grob se mi mudi,
Kraljica, Jezus mali ti!“

In božji sin se nasmehlja
in zlato jabolko ji da
s prestola svoje milosti,
ki v prahu k njemu hrepeni.
Vijola, modra in rumena,
Marija, z rožami češčena!

Zlato v Blatni vasi.

(Zupančič)

Prišli trgovci z novci
za šalo v Blatno vas zares.
Na trgu sredi blata
pustili pisker zlata . . .
Potem naprej, ha, ha zares
trgovci z novci.

Prišla je putka tutka,
za šalo v Blatno vas zares
Vse blato potacala,
zlato je pozobala.
Potem naprej, ha, ha zares,
da putka tutka.

In Blatničani zbrani
sklenili so v en glas zares :
„Ta puta kokodajca
bo nesla zlata jajca!“
Potem pa pit ha, ha zares
vsi Blatničani zbrani.